

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ



Υπόθεση Δουλφή: πατέρας – δολοφόνος – «σωτήρας»

Της Της Δώρας Στρομπούκη

Την Τρίτη 2 Δεκέμβρη 1930, κατά το απομεινόμενο και ενώ η γυναίκα του έφυγε για να επισκεφτεί τον φυματικό πρωτότοκο της οικογένειας στη Σωτηρία, ο 48χρονος Δημήτρης Δουλφής, από τη Σίκινο, κάτοικος σε μια πάροδο της οδού Αρδηντού στο Μετς και κουρέας στο επάγγελμα, πήρε τα τρία μικρότερα – απο τα συνολικά 6 παιδιά του – για μια βόλτα.

Παρέα με την 7χρονη Θεώνη, τον 4χρονο Γκίκα και το αβάπτιστο ακόμα αγοράκι τους 11 μηνών, ξεκίνησαν κατεβαίνοντας τη λεωφόρο που σήμερα λέγεται Βασ. Κωνσταντίνου και στο ύψος του Παγκρατίου άρχισαν να ανεβαίνουν προς το βουνό, τον Υμηττό. Κατά τις 6 το απόγευμα είχαν φτάσει σχεδόν στον Υμηττό, και συγκεκριμένα στο συνοικισμό της Νέας Ελβετίας, στο Βύρωνα, που τότε, φυσικά, ήταν δάσος. Σταμάτησαν να ξεκουραστούν, γιατί τα παιδιά ήταν κατάκοπα από τόση πεζοπορία, κοντά στο ναό της Ζωοδόχου Πηγής, στο λόφο που οι κάτοικοι ξέρουν ακόμα και σήμερα ως λόφο Αράπη. Τα παιδιά εξουθενωμένα, δεν άργησαν να κοιμηθούν. Κατά τις 8 και αφού είχε νυχτώσει για τα καλά, ο Δουλφής, βγάζει το περιστροφικό που είχε μαζί του και ρίχνει τη πρώτη σφαίρα στο μικρότερο απο όλα, που πεθαίνει ακαριαία. Τα δυο μεγαλύτερα ξύπνησαν απο τον πρώτο πυροβολισμό, αλλά δεν κατάφεραν να ξεφύγουν. Τη δεύτερη σφαίρα τη ρίχνει στον 4χρονο Γκίκα που τον βρίσκει στον κρόταφο και πεθαίνει και αυτός ακαριαία. Η τρίτη σφαίρα χτυπάει την 4χρονη Θεώνη αλλά δεν τη σκοτώνει. Γι' αυτό ο Δουλφής την σφίγγει στο λαιμό, στραγγαλίζοντάς την και έτσι πεθαίνει και αυτή.

Την ίδια περίπου ώρα, η σύζυγος και μητέρα της οικογένειας Δουλφή καταγγέλει την εξαφάνιση των οικείων της, στο 2ο αστυνομικό τμήμα, εξηγώντας ότι εκείνη έλειπε την ώρα που ο σύζυγός της είχε πάρει τα παιδιά και φοβόταν ότι θα είχαν κακό τέλος όλοι τους. Ο άντρας της, παραπονιόταν τα τελευταία χρόνια όλο και συχνότερα για την αβάσταχτη – όπως την έλεγε – φτώχεια τους και μάλιστα είχε πει στη γυναίκα του αρκετές φορές ότι θα τα σκότωνε κάποια στιγμή για να τα γλιτώσει απο τη φτώχεια. Μάλιστα, τονίζει, πριν δυο χρόνια είχε αγοράσει και περιστροφικό γι' αυτόν το σκοπό. Τώρα, φοβόταν ότι ο άντρας της είχε κάνει πράξη τη σκέψη του.

Ο Δουλφής εν τω μεταξύ αφήνει τα πτώματα και αρχίζει να περιπλανιέται. Μετς, Σπύλης Ολυμπίου Διός, Παναθηναϊκό Στάδιο, Ζάππειο. Κοιμάται κλεφτά για δυο περίπου ώρες σε κάποιο παγκάκι και με το ξημέρωμα αρχίζει και πάλι τη περιπλάνηση. Παίρνει τον ηλεκτρικό σταθμό και κατεβαίνει Φάληρο, μετά Πειραιά, τριγυρίζοντας στις αμμουδιές σκοπεύοντας να πέσει στη θάλασσα να πνιγεί απο τους βράχους της Καστέλλας. Δεν βρίσκει το κουράγιο. Το απόγευμα ανεβαίνει και πάλι στην Αθήνα, προσπαθώντας να ακούσει για την υπόθεσή του απο τις συζητήσεις των περαστικών αλλά δεν μαθαίνει τίποτα. Το βράδυ ξανακατεβαίνει στον Πειραιά αλλά και πάλι δε βρίσκει το κουράγιο να τελειώσει τη ζωή του, έτσι όπως ήθελε. Το βράδυ της Τετάρτης, κάθεται σε ένα καφενείο και γράφει ένα γράμμα που παραδίδει στον φρουρό της Αστυνομίας στην οδό Πανεπιστημίου, και που απευθύνεται στον Διευθυντή της Αστυνομίας, Ιωάν-



νη Νάσκο. Ο Νάσκος παραλαμβάνει το γράμμα το πρωί της Πέμπτης 4 Δεκέμβρη 1930. το γράμμα μεταξὺ άλλων έγραφε:

“...Εντημώτατε και ευγενέστατε κύριε Νάσκε.

Αιτία της τραγωδίας μου είναι η άτιμη φθύσις, η φοβερή μου φτώχεια και η ελαφρά παραφροσύνη μου. Τα τρία πτώματα των τέκνων μου ευρίσκονται εις τον παρά τον συνηκισμόν νέας Ελβετίας ναόν της Ζωοδόχου Πηγής εις το έμπροσθεν μέρος του ναού...”

Σχεδόν ταυτόχρονα ο Νάσκος δέχεται τηλεφώνω απο το αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα που τον ενημερώνει για την ανεύρεση τριών πτωμάτων μικρών παιδιών. Πράγματι γύρω στις 9 το πρωί, της Πέμπτης 4 Δεκέμβρη ένας δασοφύλακας που περνούσε απο εκεί, είδε τα πτώματα και ειδοποίησε την αστυνομία. Όταν η αστυνομία έφτασε εκεί, βρήκε τα τρία πτώματα το ένα σε κοντινή απόσταση απο το άλλο. Και τα τρία έφεραν τραύμα απο σφαιρα στον αριστερό κρόταφο, τα δε πρόσωπά τους ήταν αιμόφυρτα και παραμορφωμένα. Αμέσως μεταφέρθηκαν στο νεκροτομείο όπου και υποβλήθηκαν σε νεκροψία απο τον καθηγητή Ιατροδικαστικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και ιατροδικαστή Γεωργιάδη. Στον τόπο του εγκλήματος βρέθηκαν επίσης πολλά ματωμένα ίχνη καθώς και 3 κάλυκες απο περιστροφικό Μπράουνινγκ.

Ο Δουλφής αφού άφησε το γράμμα στη διεύθυνση της Αστυνομίας συνέχισε τη περιπλάνησή του. Αγόραζε συνέχεια εφημερίδες για να ενημερώνεται για τις εξελίξεις της υπόθεσής του, μέχρι το απόγευμα της Παρασκευής, που στην οδό Βύσσης, στο κέντρο της Αθήνας, τον αναγνώρισαν δυο γνωστοί του και τον υπέδειξαν στον πλησιέστερο αστυνομικό, που τον συνέλαβε.

Τις επόμενες μέρες ομολόγησε τα πάντα. Δήλωσε ένοχος από την αρχή, και δήλωσε ότι ο λόγος της δολοφονίας των παιδιών του ήταν ότι ήθελε να τα απαλλάξει απο τα βάσανα της φτώχειας. Σύμφωνα

με τις πληροφορίες των εφημερίδων μέχρι και τον προηγούμενο χρόνο τα πράγματα πήγαιναν καλά. Ο μεγαλύτερος γιός, είχε πιάσει δουλειά σαν εμποροπάλλης και ο ίδιος ο Δουλφής είχε δική του καρέκλα σε ένα κουρείο στο Κολωνάκι, -δουλεύοντας με ποσοστά- απο την οποία εξασφάλιζε γύρω στις 750 δραχ. το μήνα. Όταν η φυματίωση προσέβαλε το μεγαλύτερο γιό, εκείνος σταμάτησε να εργάζεται, αλλά και ο Δουλφής έχασε λόγω έλλειψης πελατών τη δουλειά στο συνοικιακό κουρείο. Έτσι αναγκάστηκε για να ζήσουν να δανειζόταν απο συγγενείς, απο φιλόπρωχα ταμεία, και απο τους γείτονες. Οι γιοί του διαβεβαιώνουν ότι η κατάσταση δεν ήταν στην πραγματικότητα τόσο δραματική, όσο φαινόταν του πατέρα τους. Δούλευε και ο δευτερότοκος γιός και έπαιρνε μισθό 700 δραχ. βοηθούσε και η γυναίκα του πλένοντας ασπρόρουχα σε εύπορα σπίτια, βοηθούσαν και οι συγγενείς, σύντομα θα μπορούσε να δουλέψει και η 12χρονη Καλλιόπη.

Ο Δουλφής όμως είχε αποφασίσει εδώ και δυο χρόνια να σκοτώσει τα παιδιά του, όπως μαρτυρεί η σύζυγός του που μάλιστα της το είχε πει, καθώς και σε αρκετούς γείτονες, εκείνοι όμως δεν τον πίστεψαν.

Την Κυριακή ο Δουλφής παρουσιάστηκε ενώπιον του αντεισαγγελέα κ. Κόλλια και απολογήθηκε λέγοντας ότι λόγοι οικονομικοί και ασθένειας ήταν αυτοί που τον οδήγησαν να σκοτώσει τα παιδιά του, γιατί τα οικονομικά του ολοένα χειροτέρευαν. Δεν δέχεται ότι διέπραξε έγκλημα, θεωρώντας ως καλό αυτό που έκανε, μια πράξη που κάθε πατέρας που αγαπά τα παιδιά του και τα βλέπει να πεινάνε θα έπρεπε να κάνει. Έκανε το καθήκον του.

Οι Αρχές, και οι εφημερίδες έχοντας απο την αρχή την σκέψη, ότι για να καταφύγει κάποιος στην παιδοκτονία δεν μπορεί παρά να είναι τρελλός, τελικά κατάφεραν και να την αποδείξουν, με τη συμβολή των ψυχιάτρων. Η δίκη του καθορίστηκε για το Σάββατο 17 Οκτωβρίου του 1931 στο Κακουργιοδικείο Πειραιώς. Η εφημερίδα Ακρόπολις με ένα άρθρο την ημέρα της δίκης γράφει ότι υπάρχει ενδεχόμενο ο Δουλφής να καταδικαστεί σε θάνατο αν τον κηρύξουν ένοχο ανθρωποκτονίας μετά βασάνων και κατά συρροή. Η υπεράσπιση θα βασιστεί στις γνωματεύσεις τριών ψυχιάτρων που τον εξέτασαν για να αποδείξει ότι ο Δουλφής κατέχεται απο έμμονες ιδέες και πιστεύει ότι με αυτό το έγκλημα έκανε μια καλή πράξη. (Παράξενος πατέρας! Βρίσκει το θάρρος να απαλλάξει απο τα βάσανα της φτώχειας τα παιδιά του, αλλά όχι τον εαυτό του!) Ωστόσο, γράφει ο συντάκτης ότι εφόσον ο Δουλφής δεν απαλλάχτηκε της δίκης με βούλευμα που θα τον κήρυττε παράφρονα και θα επέβαλλε τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο, μάλλον θα καταδικαζόταν στην εσχάτη των ποινών. Είχαν άδικο.

Η διαδικασία ήταν σύντομη και ο δράστης έπεσε στα μαλακά. Κατέθεσαν μόνο 5 μάρτυρες της πολιτικής αγωγής και ο ψυχίατρος Μιτσαυής εκ μέρους της υπεράσπισης. Ο Εισαγγελέας και οι συνήγοροι στην αγόρευσή τους υποστηρίζουν ότι διέπραξε το έγκλημα υπό το κράτος παραφροσύνης και οι ένορκοι δεν χρειάζονται παρά μία ώρα για να συσχεφθούν και να αποφασίσουν να τον κηρύξουν ένοχο για ανθρωποκτονία υπό μέτρια σύγχυση. Το δικαστήριο του επιβάλλει την ποινή των 10 ετών (πρόσκαιρα δεσμά) και 1 μηνός για παράνομη οπλοχρησία.